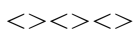

Örményhálózat

Csikvidéki örmények ismerkedő találkozóját kezdeményezte a közösség újjáalakult szervezete, a *Szentháromság Alapítvány* (1999. március 20-án). Szép számmal jöttek a Szakszervezetek Művelődési Házába az örménymagyarok, családtagjaik és szimpatizánsok. *Ajtony Gábor*, az Alapítvány vezetője a szervezet tevékenységét ismertette, a célkitűzéseket, az örménymagyar közösség ideit, tervezett kulturális eseményeit vette számba. Bemutatták az igen szerény költségvetés tervezetét is: tevékenységük folytatásához az örménység helybeli szervezete alapvetően csak a tagdíjakból összegyűlő alapokra számíthat. A hangulat oldódott, amikor a jelenlévők szóltak egy-egy mondatot önmagukról s a kialakult, kötetlen beszélgetést *Beder Tibor* főtanfelügyelő rögtönzött kiselőadása követte az erdélyi örmény történelemről és azonosságtudatról, valamint a magyarországi örményekkel való kapcsolatáról, a témakörben tapasztalható bonyodalmakról.

(hír az Internetről)

Kedves Barátom!

A tavasz ígéretével, kikelet- avagy böjtmás havának 18. napján ismét összejöttünk. Bizony, a Sándorok nem kényeztettek el bennünket, mert meleg helyett csípős szelet hoztak. De azért Isten éltesse őket.

A terem megtelt és a viszontlátás öröme átmelegített minket.

Nem is tudom, hogyan kezdjem beszámolómat, olyan nagy élmény részesei lettünk. Erdélyi atyánkfia - hisz' minden erdélyi székely vagy magyar atyánkfia -, Szervátiusz Tibor szobrászművész látogatott el hozzánk kedves párjával, Szervátiuszné Barna Klára asszonnyal. Valóban nem mindennapi dolog ilyen nagynevű művésszel találkozni. Klára asszony - újságíró lévén - jól kérdezett és sok mindent megtudhattunk a művész életéről, abból az időből is, amikor még Erdélyben élt.

Miközben Szervátiusz Tibor halk szavát hallgattam és fegyelmezett, zárt mozdulatait néztem, szinte a szobraim láttam magam előtt. Mintha őt is egy kemény, időtálló fából - talán vasfából? - faragta volna a Teremtő. Néhány nap múlva, amikor kedves meghívásuknak eleget téve többen felkerestük a műtermét, ez az érzésem megerősödött. Szobraiban őt véltem felismerni, bármilyen címet is viseltek.

Félbeszakítottam önmagamot, pedig a klubdélutánról akarok Neked írni. Klára asszony versekkel is megörvendeztetett minket, Petőfi Sándort és Wass Albertet idézve közénk, 1848-49-re emlékezve és emlékeztetve. Mindkét költő igaz tanítónk, és példaképünk lehet szabadság- és hazaszeretet dolgában.

Végül Sarolta asszony és a jelenlévők tettek fel kérdéseket a művésznak és szokás szerint oldott, közvetlen beszélgetéssel ért véget a nem mindennapi élményt nyújtó délutánunk.

Szeretettel és barátsággal gondolok Rád

Ilona

Budapest, 1999. március

Benedek Katalin

Balladás múlt, balladás jelen